

Butlletí de Nadal

ASS. ESPURNA

L'EDITORIAL

CONTINUACIÓ

ANTERIORMENT...

Que es podia fer amb aquest clima insuportable?

Constants pluges, fred i aquest solet traïdor del mig dia, que si et descuraves et socarra la pell del nas. Els joves, pujaven i baixaven de l'aldea, GandhiNagar la petita regió, on viuen 5.000 persones, de les quals 1.000 són ancians i 2.000 nens, es divideix en tres parts, les quals també tenen nom: Up GandhiNagar, Down GandhiNagar i Keel GandhiNagar.

La casa llogada per les famílies pertenyia a un Resort, Hobbart, que estava encaixonat entre Up GandhiNagar, i Down GandhiNagar, pujant a la dreta es podia veure Royal Castle, un altre Resort Turístic gran, enjardinat i replet de bungalows per a famílies, turistes de cap de setmana. Hobbart Enclavament era diferent, hi havia cases privades i altres que els amos llogaven fora de la temporada d'abril i maig que és la preciosa primavera NilGiri.

La cuina estava enfocada cap a la part alta del llogaret, ja que la casa Vrindavan (totes les cases tenen nom) era en aquell entonís l'última casa el resort, que zigzaguejava la muntanya fins a acabar en un espès bosc d'eucaliptus, al qual millor mai pujar a visitar, li van dir els guardians de Vrindavan, Saradha Mam i el seu espòs Visw per què?, es va preguntar la mare.

Cada matí la mare obria la finestra de la cuina, encenia el fogonet de gas, escalfava l'aigua fins que emprenia l'ebullició, feia cafè, torrava pa anglès, comprat en el supermercat. Els habitants de les casetes del llogaret sortien, es rentaven en un cub d'aigua exposat a la intempèrie del jardí, si es pot dir jardí a deu metres quadrats de terra fangosa amb flors plantades en llaunes de conserva, trossos d'ampolles de plàstic i altres estris, es rentaven les dents i tot seguit, en un ordre desapareixien, quan arribava un marxava l'altre, pel caminet fins al bosc d'eucaliptus. La mare catalana no va trigar molt de temps a assabentar-se que les casetes no tenien bany, ni latrina.

Els dos joves espanyols pujaven i baixaven de l'aldea, les famílies sortien a mirar als nois, alts, blancs i a la moda occidental, les dones els oferien galetes, es van anar reunint amb altres joves adolescents que vivien allí, tots estudiaven a l'escola secundària d'Ooty o en els College (un estil d'Universitat). Un dia Emme va demanar a la mare catalana si podien convidar a Sunil un amic que com en Mano, volia estudiar fotografia, la mare va acceptar. Aquella tarda el jardí de Vrindavan es va omplir de joves, ben pentinats, arreglats, amb roba de diumenge, l'olor de pàtxuli i a gessamí va envair l'ambient, nois i noies de cara somrient...

UNA VINTENA DE TEENAGERS A PRENDRE CAFÈ!!!!

Tots volien veure la televisió, en el canal SUN TV, cantava Kartik, un noi d'un llogaret pròxim a Coonor, en els NilGiris i s'esperava que obtingués el primer premi. Entre cafè, galetes i riures, amb una bona integració dels dos adolescents europeus, va cantar Kartik, aplaudiments, crits i el vaticinat, Kartik va guanyar el programa de "Golden Voice".

A partir d'aquell dia cada dos per tres apareixien patates, pastanagues i diferents vegetals a la porta d'entrada del jardí de Vrindavan, que aquest sí que era un jardí amb tota regla, roses de diferents colors, gessamins en els murs, i una planta enfiladissa que enamorava a la mare, flors de la passió, precioses i enormes. La mare cada dia esmicolava galetes i pa i ho col·locava sota les plantes enfiladisses de pasiflora, centenars d'ocells s'acostaven a menjar i desapareixien en volades multicolors, aviat els ocells també es van fer amics de les famílies europees i quan apareixia el sol a la part nord del jardí i tots s'asseien una estoneta a rebre els daurats raigs solars d'altura, els ocells continuaven menjant, piulant i caminant entre l'ells, sense immutar-se de les quatre persones assegudes en cadires de plàstic, silencioses, exposades al sol.

Al jardí de Vrindvan, les dones del llogaret pujaven, parlaven, comptaven les seves alegries i problemes, un got de cafè o un te calent feia aparèixer somriures en les seves cares cansades, treballar durament a 3.000 m d'altitud no és fàcil, elles, pageses, treballadores dels camps de te, jardineres a les cases dels resorts, amb artrosis, artritis, vellesa prematura.

Un dia la mare va recordar que, l'any 1.996, en un dels seus primers viatges a l'Índia, el seu Mestre, Mestre???, quin Mestre?, sí, el deixeble, del deixeble, del deixeble del Mestre de ioga, que li havia canviat a vida. Molts diran, no fa falta Maestre perquè et canviï la vida, i és un raonament cert, ja que la vida pot canviar en un segon, però perquè la vida et canviï en plenitud, en estat de "consciència", a ser cada dia més "persona", si no ets molt avançat o molt estúpid, necessites un Mestre que hagi caminat abans que tu per la "sendera" i vagi guiant els teus passos, un altre dia parlarem de la sendera... La mare catalana era del munt i com es va comentar en un butlletí passat seguia a un Mestre tàmil, que va deixar el seu ensenyament a un deixeble, que al seu torn el va deixar a un altre deixeble, i així van arribar els llibres i les conferències a la mare catalana a Barcelona...

Quina sendera més llarga, de Kubakonana a Barcelona...

...però el que ha d'arribar arriba.

MASTER EKKIRALA KRISHNAMACHARYA I MASTER PARVATHI KUMAR.

La mare va recordar la primera vegada que va visitar els monts Nilgiri

Era l'any 1996, van ser tots, nois i noies europees, amb el Doctor K.P.K (Parvathi Kumar) i la seva preciosa esposa Kumari.

Van anar a buscar on podria estar el misteriós i ocult Ashram de Agastia, el nom de Agastia significa "el que desfà muntanyes".

També se'l coneix com a Mestre Júpiter, que segons antics escrits esotèrics de l'Índia, és una figura que ha estat en el planeta i amb la humanitat al llarg de les eres, sent la seva tasca fonamental al Sud de l'Índia per a mantenir estabilitat, dura tasca... En l'antiga llengua sanscrita, Ashram és un lloc on habiten uns certs éssers d'ànima blanca i ment elevada, es diu que en els ashrams conviuen en pau el tigre i el cérvol. Hi ha mitjans per a reconèixer-los, com els següents:

- Toc agradable d'una brisa fresca quan s'entra en un lloc en plena naturalesa.
- Una brisa fresca i un perfumat plugim que canvia l'ambient de seguida.
- Una muntanya, un pujol o un monticle triangular.
- Un jardí natural de fruites i flors.
- Un prat verd i exuberant en una vall d'una serralada muntanyenca.

- Un clar en el cel entre núvols transmissors de colors poc habituals.
- Un arc de sant Martí
- En els corrents dels rius o a les illes que hi ha entre els fluxos de l'aigua.
- Quan un grup d'ocells passa volant per un camp verd, emetent xiscles de salutació.
- Un lloc en què volen pel cel un parell d'àguiles en a direcció de les agulles del rellotge.
- Un prat en què grups de coloms es mouen alegrement mentre mengen gra.
- Un arbre enorme que dona ombres, les branques de les quals s'estenen pels voltants.

EXPLICACIÓ DONADA PEL DR. K. PARVATHI KUMAR.

Aquell llavors, en 1996, tots estaven il·lusionats, anaven a trobar un ashram a les Muntanyes Blaves, el Ashram de Agastia, El que desfà muntanyes, mai més ben dit.

La mare amb els ulls tancats al jardí, anava recordant, tots asseguts en la riera d'un riu o un llac, no tenia exacte el record, replet de fulles de plantes de lotus, sempre molt silenci, cel molt blau, oxigen fi, de sobte el Mestre i la seva esposa s'aixecaven, tots seguien, d'un lloc a les muntanyes, arribaven a un altre lloc.

També li van venir imatges de la visita al pic més alt de les Muntanyes Blaves, el Doddabetta Peak, anomenada la Joia dels Nilgiris, allí van prendre refrescos i patates xips de bossa, era preciós, arribo de turistes, nens, adolescents, ells els únics europeus. Allí el Mestre mentre prenien refrescos, es va treure un cigarret de la butxaca de la seva camisa i li ho va posar en la boca, tots els que eren allí el van mirar, ell es va llevar el cigarret de la boca i va començar a parlar, tal vegada sobre les addiccions, sobre el menjar, sobre l'autoregulació, la mare no podia recordar, només li venia una imatge al capdavant, la imatge de Kumari, molt bonica, bruna, amb un sari verd, com una princesa dels contes orientals, calçada amb xancletes i mostrant el seu turmell i un trosset de cama, una cama blanca com la llet en contrast amb els seus braços i rostre bronzejat. La mare s'adonava que, d'aquell viatge, només li quedaven imatges, com si el seu cap fos un àlbum de fotografies. De l'arribada al KotaGiri només va recordar boira molt espessa, i el Mestre va dir al guia i traductor...

“ÉS AQUÍ”.

KODANAD, MASTER ASHRAM “THIS IS IT”

Aquell any 2009 la mare va tornar a visitar aquest màgic lloc amb els nois, els va contar als joves les històries de Agastia i del Mestre Júpiter, de l'energia que s'ha d'adquirir "tot al seu temps i amb dedicació i perseverança", tal vegada llavors no van entendre molt. Quan tornaven a Barcelona en l'avió, en Mano li va dir a la seva mare: "mama he recordat moltes coses de quan era petit a les muntanyes del KotaGiri, ha estat un viatge meravellós, gràcies mama".

Volta a Barcelona, tornada als col·les, volta al treball, la mare va agrair i li va demanar al Mestre que li permetés tornar a aquesta Índia que estimava i que estava presa en el seu cor.

Una matinada va sonar el telèfon, a l'altre costat i des de l'Índia la veu de Kumar driver, el nostre fidel taxista, havia plogut torrencialment durant set dies, llengües de fang es lliscaven muntanya a baix i moltes cases de GandhiNagar havien desaparegut, murs de contenció fulminats i seixanta morts entre GandhiNagar i Keety Valley.

La mare es va quedar muda, no podia ni respirar.

-KUMAR, NO SÉ QUÈ DIR, PERÒ ALGUNA COSA
FAREM-

CONTINUARÀ...

LA VACA ÍNDIA

L'acte de donar aliment és un acte altament “sagrat”, a l'Índia l'energia que ens mou per a oferir menjar se la denomina “ANAPURNA” també és la deessa de la collita, la que regeix cuines i l'abundància en els armaris de rebost.

Com tot el sagrat, l'acte de donar menjar té moltes facetes. L'associació Es Purna, sempre seguint les directrius de la gran Saviesa que ens embolica a l'Índia, analitzem i sospesem a les persones que rebran el menjar, condicions, estat, accions, economia, necessitat momentània o a llarg termini, es mira la bondat del receptor, la capacitat d'estimar i repartir, la hi visita en la seva llar.

En aquest moment tenim 33 famílies, algunes monoparentals amb nens, altres ancians sols, el treball de la nostra assistenta social és visitar assíduament les llars, parlar amb els usuaris, prendre te amb ells, alguns usuaris han estat temporals, una mala ratxa que amb uns mesos han pogut reorganitzar la seva vida i a tots ens encanta anar a comprar el que ens agrada al mercat. Uns altres, sabem que sempre necessitessin una mà amiga. No obstant això, tots els nostres usuaris (no m'agrada el nom, però no sé com anomenar-los) col·laboren amb nosaltres. En algun moment que s'ha necessitat una bossa extra i no s'havia comprat, tots han ofert dels seus productes perquè una altra família pugui tenir aquest mateix mes una bossa. Mai es tira res, el menjar és sagrat, tot agrada, mai es rebutja res, tot ve de Anapurna Devi i s'agraeix amb oracions.

La nostra oficina sempre aquesta ordenada i neta, vigilada pels més ancians que estan enllaçant flors per al petit altar.

També és veritat que durant aquests 16 anys que Es Purna col·labora en els Niigiris, també hem caigut en miratges i ens han aixecat la camisa, però mai els pobres i necessitats que han vingut a Savitri per ajuda.

Des d'aquí també vull donar un fort aplaudiment a Vasantha Maam, Es Purna no seria Purna, sense Vasantha, sense la seva honestedat i bon fer, sense el seu cor de Anapurna.

Recordo una vegada que em va dir, asseguda en el seu despatx, sempre ple de llum i amb olor a dettol:

— “ —

ELS ANCIANS DE RAMAKRISHNA MAI HAN TINGUT RES, POBRES, SOLS, SENSE FAMÍLIA, ES MEREIXEN UNA FESTA D'ANIVERSARI AMB PASTÍS I BON BERENAR, ARA SÓN ANCIANS, LA VIDA JA ELS HA ESTAT MOLT AMARGA, UN DOLÇ, SEMPRE ÉS UN DOLÇ.

— ” —

Saras Trust i Es Purna celebra sempre amb molta il·lusió els aniversaris dels nostres ancians.

La casa de Dones Sarada i els programes d'alfabetització a les tribus, les costureres i sempre noves idees. Vasantha pot amb tot, nosaltres li donem la mà.

De Vasantha hem après que la caritat no val, que només l'Amor, la comprensió i l'empatia mouen el motor per a aquest servei desinteressat, els mitjans arriben, unes vegades més unes vegades menys, però mai falta.

De Vasantha també hem après el bon humor en l'acció, res de cares serioses, el somriure és la veu de l'Ànima.

No obstant això, també hem après a dir NO, dues lletres molt importants per al bon funcionament de qualsevol associació.

Vasantha una dona religiosa, que viu entre polítics, associacions, pobres, desgràcies enormes i inexplicables, entre noies mutilades i fam, forta, necessària, mare.

VASANTHA MAAM, GRÀCIES, THANK YOU,
NANRI.

TERESA LLOP

Moltes gràcies
Namaste

BBVA
ES PURNA

ES460 182 930590 020 157 8949

